

I. felvonás

A Sith háborúja

3. fejezet

Az ellentét záloga

Shado mindig is biztos volt az erejében... Túlságosan is. Éppen ezért döntöttem úgy, hogy én kezdeményezek, és egy gyors támadással alaposan megtépázom az egóját. Ugyan több, korábban ismert nyitótámadásomról is csak annyi rémlett, hogy létezett, a klasszikus támadásformám örökre megragadt az emlékezetemben.

Sebes léptekkel megindultam az ellenfelem felé, majd három méter távolságban elrugaskodtam a talajról. A levegőben bukfencelve szorosan magam elé tartottam a fénykardomat, majd egy teljes fordulatot tettem meg a levegőben, mire elértem a Shadót – a pengém egyenesen a szeme közé tartott.

– Felesleges – mondta magabiztosan Vao, amikor kivédte a támadásomat. A két kard egymásnak feszült, az ellenfelem szilárdan tartotta magát, amíg a lábam leért a földre.

Mindketten elhúztuk a pengénket. Shado egy keresztirányú csapásba kezdett, miközben én oldalra szökelltem ugyanabban az irányban. A plazma alig néhány centiméterre haladt el a vállamtól – nem múlt sokon, de elegendő. Vao alig vette észre, hogy a semmibe vágott, amikor ellentámadásba kezdtem. Mivel nem akartam *ártani* neki, úgy döntöttem, hogy simán a nyakához fogom a pengét, ezzel eldöntve a küzdelmet. Azonban Shado ellépett a kardom elől, majd hátrálni kezdett.

Lendületet adtam a lépéseimnek, beérve az ellenfelemet. Ezúttal nem terveztem semmi cifrát, egy közepes erősségű mozdulattal támadtam a vállát. Shado úgy tett, ahogyan számítottam, nagyzolva kivédte a tanítványok számára is könnyen hárítható kardcsapást. A kardját vízszintben tartotta, a markolat mellmagasságban állt – ezzel sebezhetővé vált a gyomra. Alig értek össze a pengék, máris bele akartam rúgni egy jó nagyot – azonban ő is ekkor tette meg következő lépést.

Amint a lábam elhagyta a földet, hátralökött a pengével. Egy lábbal nem állhattam meg, kicsúszott alólam a talaj, és mire észbe kaptam, a tarkóm már koppant is földön. Nem fáj túlzottan... Ugyanakkor eszményien nem számított időszerűnek az, hogy a gyakorlóterem padlójához használt anyag összetételén elmélkedjek. Shado a nyakamhoz akarta fogni a pengét, hogy megadásra késztessem... Legalábbis ezt hittem.

A fénykard karóként kívánt a gyomromba állni. Egy gyors mozdulattal kifordultam alóla. Kikerekedett a szemem, amikor megláttam, hogy Shado harminc centi mélyen a padlóba állította a kardját. Ez nem baráti küzdelem...

Ez életre-halálra ment.

Azonnal felugrottam a földről. Nem engedhettem meg magamnak még egy hibát. Még azelőtt le akartam zárni ezt az egészet, hogy Vao ismét használhatta volna a kardját... A hátára sújtottam, ám az utolsó pillanatban az enyém elé vitte a pengéjét

Amint egymásba feneklettek a kardok, már pontosan tudtam, hogy mit kell tennem. Kihasználtam Shado meggörnyedt helyzetét, és egyetlen jól irányzott rúgással megkóstoltattam vele azt a forró lyukat, amit még nekem szánt. Már most elválaszthattam volna a fejét a nyakától, ha nem kezd el a másik irányba gurulni. Négy fordulat után már kellő távolságra ért ahhoz, hogy egy gyors mozdulatsorral talpra állhasson... Ekkora én már a levegőben voltam.

Ezúttal nem pörögtem, inkább egyenesen tartott testtel, talaj felé fordított fejjel sújtottam le rá. A markolatot megfordítottam a kezemben, amit oldalra nyújtottam. Vao természetesen ketté akart vágni, mint valami állatot, ám ezt nem engedhettem meg neki. A fordított pengével kivédtem a csapást, a belevitt erőt pedig arra használtam, hogy elrugaszkodjak a kardok mentén. Mikor Vao hátába értem már a visszafordítottam a markolatot – utáltam másképpen fogni –, és felkészültem a következő lépésre.

Shado csak pislogott azon, hogy miként kerülhettem mögé. Mire észbekapott már a háta közepét támadta a fegyverem, a duplakard magányos pengéje csak az utolsó pillanatban lehetett a segítségére. Újra lesújtottam rá, azonban ekkora már megfordult, könnyedén kivédve az oldalirányú kardcsapást. A móka kedvéért nem változtattam helyzetet, ehelyett Shado vállát vettem célba, amit még egy gyermek is kivédett volna – így ő is. A következő támadáson a combját fenyegette, amit Vao olyan jóízűen védett, hogy már teljességgel elhitette magával, hogy uralja, *irányítja* ezt a küzdelmet. Elérkezett a következő döbbenet ideje.

Ahelyett, hogy visszahúztam volna a kardomat a lábcsapásból, ott tartottam. Tudtam, hogy Vao így előnyösebb helyzetbe került – sőt könnyen megfoszthat a karomtól, ha nem vigyázok –, ám éppen ezt akartam elhíttetni vele. Annyira biztosnak érezte magát a dolgában, hogy szóba sem kerülhetett a váratlan meglepetés esélye.

Széles mosollyal az arcán kezdett bele az ívelt kardmozdulatba – amivel végső soron ketté akarta vágni az alkaromat –, mire én ismét elrugaszkodtam a talajtól. Ahogyan a testem fölé ért, a karomat az utolsó pillanatban elrántottam a veszélyes zónából – ám így nem árthattam az ellenfelemnek. Ehelyett átfordultam felette, majd menten megfordultam, amint talajt értem. Nem ismertem eléggé ahhoz, hogy megjósoljam a következő lépését, az Erő sem mutatott semmi érdemlegeset, ezért ösztönösen védekező állást vettem fel.

Shado nem állt előttem, ehelyett néhány lépéssel hátrébb találtam, mint eredetileg.
– Gyere csak, sith, mutasd, hogy mit tudsz! – uszított Vao.

Mivel még mindig erősebbnek éreztem magamat, mint ő, csak egyetlen feleletet szánhattam neki: szó nélkül rohamot indítottam ellene. Tudtam, hogy már kezd elege lenni az ugrálásból, éppen ezért elragaszkodtam a talajtól, majd egy már rég használt – és még a fejemben lévő – technikával terveztem lesújtani rá.

Ami nehéz helyzetnek ígérkezett Shado számára, az *nekem* vált problémássá. Mielőtt elértem volna, Vao ellökött magától az Erővel. A saját lendületemet használta ellenem, a hátam már a falnak ütközött mire bármit is tehettem volna ellene.

Amikor a földre értem, már sejtettem, hogy elmarad az a bizonyos "*Jól vagy?*" beszélgetés, sőt az Erőnek hála tudtam, hogy Shado folytatja a támadássort. Mivel a hátam nem szívlelte az ütközést, már az is komoly fájdalmat okozott nekem, hogy felpattanjak a földről, és szembemenjek az ellenfelem fénykardjával.

Tudtam, hogy nem tarthatok ki sokáig a falhoz szegezve, ezért már a következő csapásnál oldalra szökelltem – amit már megint nem szívlelt a hátam; de a halált sem kedvelné. Shado nem számított erre ilyen hamar, védtelenül hagyta az oldalát.

Nem voltam rest kihasználni a helyzetet. Lesújtottam rá, az ellenfelem csak az utolsó pillanatban rántotta oda a pengéjét. A kardom belevágott Vao ruhájába, azonban nem juthatott tovább – ugyanakkor a plazmatest még mindig meggyújthatta a ruháját.

– Tetves sith! – emelte fel a hangját Vao, mikor megfejelt. Hátratántorodtam, még azelőtt, hogy az ellenfelem lángra kaphatott volna. Ugyan a homloka az orromat érte, az már annyi alkalommal és oly sokféleképpen tört el, hogy ez meg sem kottyant neki.

Shado tekintete haragossá és egyben félelmetessé vált – mintha eddig nem játszott volna teljes erőbedobással. Hiába akartam átvenni a kezdeményezést, nekem rontott, majd erőteljes kardcsapásokkal kezdett ostromolni. Egyszer a nyakamra, másszor a fejemre támadt, méghozzá olyan intenzitással, hogy az Ataru forma már csak névleg létezett számára.

Jó néhány lépést meg kellett tennem hátrafelé, mire beláttam, hogy a Vaapad nem szolgál engem úgy, mint régen – ha hiányzik a gyakorlat emléke, akkor maga a tapasztalat sem lehet jelen. Tudtam, hogy nem lesz jó vége annak, ha ez így megy tovább, időt kellett nyernem, amit csak némi tér feladásával érhettem el.

A két hátraszaltó megríkatott legbelül, ám tudtam, hogy csak így nyerhetek. Ekképpen több mint elég idő fog a rendelkezésemre állni ahhoz, hogy átgondolhassam a taktikámat és felkészüljek a végső mozdulatsorra. Shado a csípőmet támadta, amit könnyedén háríthattam. Ahogyan egymásnak ütközött a két penge, már tudtam, hogy mit fogok csinálni: térden rúgom, mire lerogyik a földre. Ezután fejen térdelem, mire a kardjával védeni próbálja majd magát, ám hibát vét. A helyzetet kihasználva levágom a kezét, majd amikor a karja a karddal együtt a földre hull, a keserves ordítása közepette a fejét is elválasztom a nyakától...

A másik penge aktiválása romba döntötte minden jóslásomat. Shado az oldalamra tört vele, amit nekem kötelességem volt hárítani. Ezután ismét a jobb pengével támadt, kivédtem, mire a bal a nyakamra tört. Tudtam, hogy ha hárítom, többé már nem védhetem a csípőmet, éppen ezért hátrálni kezdtem.

Gyorsabban kellett haladnom, mint neki, azonban Vao tartotta velem a tempót. A hátam rövidesen elérte a falat, az egyik penge a nyakamra meredt, a másik sakkban tartotta a kardomat... Ám egyik sem ment tovább.

– Ennyit a nagy Darth Talonról – jelentette ki Shado, mikor hátrébb lépett. Csak biztos távolságban deaktiválta a duplakardját. Tekintve, hogy már nem lehetett mit tenni, én sem tettem másképpen. – Sem tudás, sem becsület – célzott az égett ruhájára.

– Ha rajtad múlik, keresztülszúrsz, mint egy patkányt – feleltem tüzes tekintettel.

– Nem ártottam volna neked, ha ott maradsz – vágta rá Vao dühösen. Ebben valahogy kételkedtem. – Bármennyire is nehéz elhinni, a Rend része vagy, és itt mind a tiszteletbeli családtagjai vagyunk egymásnak. Ezt még elnézem neked, de legközelebb a Tanács elé viszem az esetet. Akkor véged van.

Jobban meggondolva a dolgot, neki tényleg csak egy szavába kerülne, hogy én ne legyek az élők sorában. Akkor miért akarna a létező legnyilvánvalóbb és a lehető legnehezebben magyarázható módon megszabadulni tőlem? Talán mégsem olyan balszerencsés, hogy elvesztettem ezt a küzdelmet.

– Értem – feleltem enyhén szólva is megkönnyebbülten.

– Mellesleg, látván, hogy mennyire megcsappant a vívótudásod, én nem kísérteném a sorsot. Nem akarod, hogy ismét az ellenségemnek lássalak.

– Csak szerencséd volt – mondtam a jó öreg sablonszöveget. Bár meg kell hagyni, még ahhoz képest is jobban ment nekem, mint neki. Ha nincs a duplakard előnye, és ezt a kártyát sem a lehető legrosszabbkor húzza elő, akkor már nem élne.

– Ha élesben küzdöttünk volna – felelte Shado –, akkor senkit sem érdekelne, hogy ki a *szerencsésebb*. Azt néznék, hogy ki maradt talpon és ki maradt fej nélkül, aki ebben az esetben te lennél.

– A szerencse forgandó – vágtam rá haraggal a szívemben.

Nehezen tudtam feldolgozni a vereséget. Tudtam, hogy az emlékezetemnek csak egy része tért vissza... Mégis beleringattam magam abba, hogy ismét a régi önmagam lehetek, és ha más téren nem is, legalább harcban hozhattam azt a szintet, amire korábban képes lehettem.

Arra számítottam, hogy a mai napon is úgy hajtom le a fejem, ahogyan minden vereségem után szoktam: félve, megtörten, kiutat keresve. Azonban nem létezett, kiút, amit kereshettem volna, nem létezett ok arra, hogy megtörtnek érezzem magam. Félnem sem kellett volna, ha a pusztta logikára hagyatkozom – ám nehéz megszabadulni tőle, ha már olyan természetessé vált számodra, akár a légzés. Mindazonáltal ez is csökkent; ma este el tudtam aludni ahelyett, hogy kétségbeesetten forgolódjak... Nem tudtam, hogy ez miért van, inkább csak örültem az alkalomnak.

Hajnalban ébredtem fel, hamar elkezdtem számításba venni a dolgokat. Egyértelmű volt, hogy valami megváltozott, azonban számomra gyakorlatilag minden *megváltozott* a régi időkhöz képest. Arra jutottam, hogy a félelem enyhülése a biztonságunk tudható be. Kezdetben furcsa volt elgondolnom, hogy sith-ként kevésbé kell tartanom a jediktől, mint a sajátjaimtól, de megvolt az értelme. Mert lehet, hogy fogalmam sem lehetett róla, hogy mit akar a Tanács, de abban biztos lehettem, hogy mit nem akar: a halálot. Ugyanakkor az Egy Sith-ben mindenki halottnak akart, aki alattam és mellettem állt, ezért folyamatosan résen kellett lennem.

Márpedig, ha már nem kellett annyira félnem, akkor magától értetődő, hogy nem akartam elmenekülni a Templomból. Bármennyire furcsának is hangzik, ez a hely már azt sugallta a számomra, hogy itt befogadnak, a gondomat viselik és vigyáznak rám... Ha a galaxisomat is feltennék a listára, akár azon is elgondolkozhatnék, hogy hosszútávra rendezkedjek be.

A megtörés hiánya már nem kívánt sok gondolkozást: nem törtek meg. Maga a párbaj durva volt, ámde baráti jelleget hagyott maga után. Ha utólag is, de ráébredtem, hogy Shado nem akar holtan, tehát nem lehet komolyabb gondom vele. Éppen ezért ezt nem hasonlíthattam ahhoz a harchoz, amit Nihl-el folytattam még korábban, amikor Cade megtette a maga látogatását a Templomban. Akkor nem csak brutálisan megvert, de meg is ígérte, hogy legközelebb megöl. És mivel róla tudtam, hogy semmi sem tenné boldogabbá, okkal töltöttem álmatlanul a rákövetkező éjszakát.

Emlékszem rá, hogy tervbe vettem a meggyilkolását, és arra is, hogy mennyit vesződtem tervezgetéssel és felkészüléssel. Nem azt véltem a nehezének, hogy eltegyem láb alól, az álca jelentette az igazi kihívást... Ezért is mondtam le róla, nem sokkal ezelőtt, hogy Cade kitört volna. Túl kockázatosnak véltem, ezért inkább a rettegést választottam, mint azt oly sokszor az életemben. Elvégre, ha én lettem róla, akkor több mint elképzelhetőnek tartottam, hogy a Krayttól való félelme Nihl is meg fogja állítani. Persze ebben sosem lehettem egészen biztos. Még Krayt halála után sem tudhattam biztonságban az életem, ahogyan a próbálkozásom után sem... Egészen addig félhettem, amíg el nem vágtam a torkát.

Ugyan hajnali négy óra sem lehetett, nem számítottam rá, hogy sikerül visszaaludnom. Már nem fájlaltam annyira a hátam és kellőképpen kipihenten éreztem magam ahhoz, hogy elkezdjem a napot... De pontosan mivel? A legtöbb jedi ilyenkor még alszik vagy meditál, amihez nekem semmi kedvem sem éreztem. Ugyanakkor a sétára már jóval könnyebben rá tudtam venni magam. Legalább felmérhetem a terepet – ha *arra* kerülne a sor.

Lezuhanyoztam, majd magamra öltöttem az itteni ruhámat. A padawan kiszerelés egy sötétbarna cipőt és egy feszes nadrágot, valamint egy krémszínű, bő felsőt takart magában – az éjszaka is viselt világosbarna alsónemű mellett. Nem éreztem hozzám illőnek, azonban kényelmesnek bizonyult és nem hívta ki az itteniek megvetését. Tehát megteszi. A biztonság kedvéért még felmértem magam a tükörben, aztán elindultam, hogy ismét *megcsodálhassam* azt, ami a templomunkból lett.

Nem számítottam társaságra, azonban a teljesen kihalt folyosókat kissé túlzásnak találtam – a jedik vagy vakon bíztak bennem vagy a tudtomon kívül követték nyomon minden egyes lépésemet. Először a belső részt akartam felmérni, hogy aztán a szélen elhelyezkedő helyiségeket is felmérhessem, majd rátérjek a szellőzőjáratokra és az alagutakra, amiken keresztül már tényleg el tudtam menekülni innen.

Még az első fázissal sem végeztem, amikor meghallottam a mesterem hangját. Biztos voltam, hogy nem hozzám címződtek a halk, feszült szavak. Az egyik helyiségen belülről eredtek – úgy tűnik, megtaláltam K'Kruhk szobáját. Mivel nem volt jobb dolgom, az ajtóhoz tartottam a fejemet, hogy fültanúja lehessen az elhangzottaknak.

– Szó sem lehet róla – mondta a mesterem. A hangja nyugalmat árasztott magából, azonban az Erő idegességéről és aggodalomról árulkodott, ami – számomra érthetetlenül – elégedettséggel párosult.

– Az én nevem Imaro Fel! – emelte fel a hangját egy meglehetősen dühös egyén. – Elfogadhatatlan a velem szemben tanúsított viselkedése, és jobb, ha tudja, hogy ezzel az egész Rendet veszélybe sodorja.

– Teljes mértékben tisztában vagyok vele, hogy mik a tétel – jelentette ki K'Kruhk. – Ahogyan azzal is, hogy a Triumvirátus által önre ruházott jogkör nem engedi meg, hogy beleavatkozzon a Rend belügyeibe.

– Én vagyok a Triumvirátus – emelte fel a hangját Imaro.

– Téved – vágta rá halálnyugalommal a mesterem. – Ön egyike a három államfőnek, akit melleleg már rég el kellett volna távolítani a hivatalából. Stazit már sikerült maga ellen hangolnia, azt javaslom, velem ne feszítse a húrt, mert könnyen kicsúszhat a kezéből a tisztsége.

– Ebben az ügyben a fővezér is egyet értene velem – jelentette ki Fel. – Darth Talonnak felelnie kell a bűneiért, ebben nem nyitok vitát.

Ledermedtem a félelemtől, kerek szemmel próbáltam megállni, hogy ne tegyek semmi olyat, amivel felfedhetném a kiléteimet.

– Micha Raeth nem csak a Rend felesküdt tagja, hanem az egyik legjobb tanítványom – vágta rá K'Kruhk. – Amikor a segítségünkért esedezve idejött, megígértük neki, hogy itt biztonságban lehet a sajátjai előtt. Hasznos információkat szolgáltat nekünk, olyan adatokat, amelyek *nélkülözhetetlenek* az állam megmentése szempontjára...

– A Birodalmi Lovagrend is könnyedén kihúzna belőle minden lényegeset – vágott közbe Imaro.

– Ez nem csak az adatokról szól – vágta rá K'Kruhk. – Emlékszem rá, amikor a régi Rend lemondott egy tagjáról, hogy megerősítse a pozícióját. Nem véthettünk volna nagyobb hibát, amit méltán jelez, hogy a Sith egy éven belül átvette a hatalmat a galaxis felett. Ez a Rend nem fogja elkövetni ezt a hibát. Mi hűek maradunk az elveinkhez, mert csak így őrizhetjük önmagunkat és a becsületünket; másképpen a jedi lét értelmetlen. Menedéket adtunk Micha Raeth-nek, amikor segítségért fordult hozzánk, és inkább az utolsó szálig elpusztulunk, mintsem kiszolgáltatassuk önnek.

– Nagy hibát vét, K'Kruhk. Könnyen lehet, hogy az utolsó hibáját – fenyegetőzött Imaro, mire véget ért az adás.

Egy ideig még figyeltem, azonban nem hallottam több hangot. Nem értettem, hogy mi történt. Már azt is nehezen magyarázhatónak találtam, hogy a jedik kiálljanak mellettem... De mi az, hogy *önként* jöttem ide? Miféle információkat szolgáltatnának? Most ébredtem csak rá, mennyire is mély és szövevényes az ittléteimet övező rejtély. Mert az biztos, hogy a jedik *okkal* szegeznek fegyvert a hátamhoz, miközben mindenkinek azt mondják, hogy a szabad akaratomból tartózkodom itt. És ez az ok nem én vagyok... Ahogyan a mesterem is mondta, én csupán egy

jelentéktelen porszemnek számítok egy sokkal nagyobb képben, aminek még csak nem is láthatom az értelmét.

A rengeteg megválaszolatlan kérdés között csupán két dologban lehettem biztos. Egyrészt bízhattam benne, hogy a jedik rejtélyes terve épen és egészségesen feltételez – ami tovább erősítette a biztonságérzetemet –, másrészt felmérhettem a környezetem hozzáállását. Ha Imaro tudta, hogy ki vagyok, és hol vagyok, akkor ez az információ alighanem napvilágot láthatott. Micha Raeth képviselőasszonyról kiderült, hogy egy sith úrnő... Ez nyilván nagy visszhangot fog hagyni maga után, ami könnyen egy igen magas vérdíjban érhet véget. Márpedig, ha az állam és az alvilág egyaránt vadászik rám, akkor *sokkal* későbbre kell ütemeznem a szökésemet, mint azt eddig gondoltam. Biztos utam kell, hogy legyen az Egy Sith-hez – aminek még mindig ismeretlen a hozzáállása.

Ezt viszont csak akkor fogom megtudni, ha már ott vagyok.

Amikor a twi'leknek annyi megválaszolatlan kérdés van a fejében, mint nekem, akkor a meditáció máris vonzóbbnak időtöltésnek tűnik számára, mint korábban. Visszamentem a kabinomba, majd felkészültem arra, hogy elmélyedhesek a gondolataimban.

Tekintve, hogy az életem jelentős részét igen szegényes ruhákban töltöttem, sokkal kényelmesebben éreztem magamat alsóneműben, mint rendes nadrágban és felsőben. Így legalább láhattam a még megmaradt a tetoválásaimat, amelyek az egyetlen dolgot jelentették, amire még büszke lehettem a hitvány életemben.

Amint megszabadultam a kérdéses ruhadaraboktól, leültem a földre, majd az elmém mélyére néztem, hogy válaszokra lelhessek...

Hatalom... Végtelen nagy hatalom. A titkos bázisomban trónolva nem tudtam másra gondolni, mint arra, ami az utam végén vár rám. Rombolók ezrei, katonák milliói fognak összpontosulni a kezemben... Az Egy Sith már az enyém és hamarosan az igazi Birodalmat is fel fogom támasztani, hogy ismét összefogja a galaxist...

A gondolatmenetemet egy fiatal chagriai nő érkezése törte meg. Saarai mindig is a kedvenc szolgálóim közé tartozott – nem csak a kiváló képességei és a megkérdőjelezhetetlen hűsége miatt, az egyéb irányú szolgáltatásai is sokat nyomtak a latban. Miután mindenki kihullott, aki előtte volt, örömmel ruháztam rá a Kéz címet.

Saarai élém lépett, majd térdre rogyott. Az Erőnek köszönhetően már sejtettem, hogy mit fog mondani, de nem is a küldetése miatt néztem rá így. Hiányoltam a szűk, fekete bőrruháját – a Triumvirátusnak hála még mindig csak rongyokat viselhettek azok, akik előmerészkedtek a biztos rejtekünkbe.

– Megtaláltam, azonban nem érhettem el – jelentette a Kéz, amint összeszedte a bátorságát.

– Hol? – kérdeztem, ugyanakkor felesleges volt megszólalnom. Kitűnő vadásznak tartottam Saarait, csak egyetlen hely létezett, ahol nem érhetette el a célpontját. Épp az a hely, amit annak idején az otthonunknak nevezhettünk.

– A Templomban van, a jedik menedéket adtak neki – felelte Saara. Éreztem a félelmét, igen, bármit megtett volna azért, hogy még egy napra a nyakán tudhassa a fejét. Valójában a kisujját sem mozdította volna értem, sőt mi több, a helyemet kívánta, ám már csak ez a Sith útja. Egykor én néztem így a Sötét mesteremre, aztán elrendeztem a pofáját, és máris fordult a kocka. Én lettem a mester, én lettem a Sötétség ura. És egy napon Saara ideje is eljöhét, ha elég ereje lesz hozzá.

Remélem, méltó halált szán nekem.

– Tartsd rajta a szemed! – adtam ki a következő parancsomat. Szerettem utasítgatni, a lelkem egy része mégis bánta, hogy átvettem a hatalmat. Nem az volt a problémája, hogy valóságos istenég lettem, inkább csak az hiányzik, amit hátra kellett hagynom érte... Rosszabb is lehetne. – Ha a legkisebb időre is elhagyja a Templomot, végezz vele! Darth Talonnak meg kell halnia.

– De... – mondta Saara, bizonytalansággal a szívében. Sejtettem volna, hogy kérdései lesznek, elvégre jóval több erőforrást mozgósítok Talon elfogása érdekében, mint azt kellene. Ám ez már csak természetes... Ha két személy olyan szoros kapcsolatot alakít ki, mint mi, akkor szó szerint beleláthat a fejébe. Talon túl sokat tud ahhoz, hogy élhessen. Korábban még azt hittem, visszacsalogathatnám, azonban a magam kis látomása teljes mértékben meggyőzött róla, hogy ez már nem opció. Ha még az a sith lett volna, aki még a saját szívét is képes lett volna kitépni annak érdekében, hogy eleget tegyen a mestere akaratának, akkor még talán... De így nem maradt okom az életben hagyására. – Tili Qua elmondhatja, hogy juthatnék be – folytatta a Kéz.

Okos, erre nem is számítottam. A kis foglyunk már több mint eleget szenvedett ahhoz, hogy kicsússzon a szájából egy-két ilyen jellegű dolog, mindazonáltal nagyobb problémák is akadtak Saara ötletével kapcsolatban.

– Nem ölhetünk meg egy állítólagos jedi a Templomon belül. Ezeknek a tetteknek megvan a maga üzenete, és hidd el, az nem kedvezne nekünk, ha magunkra haragítanánk a Rendet. – Legalábbis egyelőre. – Most menj!

– Köszönöm, mester – felelte, majd sietve felállt. Kedvet kaptam rá, hogy marasztaljam egy éjszakára, ám mint számos alkalommal, ezúttal is bele kellett törődnöm abba, hogy az Egy Sith jön először, csak utána én. Másképp nem tartana sokáig az uralmam.

Különös, de legbelül vágytam rá, hogy Saaria elbukjon, és mindenki más, akit utána mozgósíthatok. Akkor előléphettem volna homályból, hogy végre a saját kezemmel is tehessek valamit. Igaz, Talont inkább az ágyamban képzeltem volna el, mintsem a fénykardom pengéjén... De megteszi.